

"ישיבישע בלאט" "לאמדעט" ב"דף היום" בש"ת ומ"מ

דף ו.

1. **אאי"א לא קניא להו וכו'**, והאמר ר"א אר"י המקדיש מוסיף חומש ומתכפר עושה תמורה, וקשה למה הוצרך להביא דברי ר"י, הרי בלי זה מי שאינו בעלים אינו יכול להמיר?
2. **מקיבעא לא מיכפרא, מקופיא מכפרא**, ויל"ע למה לגבי מנחה לא סגי בהאי כפרא כדי להחשיב יורש לבעלים ולגבי תמורה כן?

ע"ב

1. **על טומאה שאורעה בין זה לזה**, וקשה א"כ שיפרישו רק שעיר אחד בסוף היום?
2. **לב ב"ד מתנה עליהן**, וקשה הא הכא לומר שהקרבתן למפרע לא קדוש צריך לדין ברירה ובדאורייתא אין ברירה?

התשובות

1. **ת"י הגר"ז לפי דרכו בסוגיין על התירוץ השני בדברי הראב"ד (עי' בהערות)**, דבאמת הוי ממון גבוה והיורש אינו בעלים רק יש גזה"כ דירוש יכול לפעול בקדשים של אביו, ולכן לולי זה שהיה בעי שמתכפר עושה תמורה, לא היה קשה דיתכן שירוש אינו בעלים ואעפ"כ עשאו הכתוב כבעלים לענין תמורה, אבל אם אינו מתכפר הלא אפילו היה הבעלים בעצמו לא יכל לעשות תמורה.
2. **בטהרת הקודש ביאר** שמנחה תלויה בבעלות ואין כוח בכפרא זו לעשותם כבעלים משא"כ תמורה שתלויה בכפרא, **וע"ע קה"י סימן ו'.**

ע"ב

1. **כן הקשה הפנ"י בר"ה ח;** עיי"ש ובטהרת קודש ביאר (למסקנא) דהיה הכרח להביא שעיר אחד עם שתי הלחם ולמצוה ומדין הקדמת חטאת לעולה יש לנו להקדימו לשאר קרבנות, וע"ע מה שפירש בהמשך לפי זה.
2. **כן הקשה בריטב"א שבועות יא.** ותירץ שכשהקדושה על דבר אחד אולי תחול ואולי לא א"צ לברירה, והוי כתנאי, ועי' חזו"א מנחות כח' ז שדן בדברים, ולמסקנא כתב דתנאי ב"ד מועיל להפקיע את קדושתן מכאן ולהבא.

ה"חיזוק היום": ראויין היו ישראל להקריב בכל עת ובכל שעה, ונראה שהטעם כמו שמצינו שניתן להקריב תודה בנדבה, ולכאורה היא באה על הצלה ונס, אלא על פי הביאור הידוע בקרא ד"הללו את ה' כל גוים וגו'", שרק הם יודעים מה הם זוממים לעשות לנו בכל זמן ועת ואיך הקב"ה מסכל עצתם, ולפי זה אפשר לבאר דבאמת אם הקב"ה היה פוקח את עינינו היינו רואים איך כל רגע ורגע אנו חיים בניסים, אלא שחיסך הכתוב את הפחד שהיה עתיד להיות לנו מכל הצרות, ובאמת לצאת ידי חובה אנו צריכים ע"י שנדבק בבורא ונחוש את אהבתו לנו כאב לבניו וממילא הצלתו לנו תהיה מן הדין כאב שמציל את בנו שאינו מצפה להוקרה ממנו.

קו"י ישיבישע בלאט" לשמיעת השאלות והתשובות מידי יום - 0795255901

הערות, הארות ומראי מקומות

אלא מעתה גבי מעשר דכתיב ואם גאל יגאל לרבות את היורש וכו', ובפירוש הראב"ד על התורת כהנים שם הקשה למה צריך ריבוי מיוחד ומ"ש ממקבל מעשר שני במתנה דמוסיף חומש?, ות"י או דזה גופא נתחדש דמע"ש עובר בירושה או דקאי לר"מ דמע"ש ממון גבוה ומקבל אינו מפריש חומש יורש שעומד במקום אביו מפריש, ועי' בחי' הגר"ז מה הוכיח מסוגיין כתירוץ השני בראב"ד.

עי' תוס' תמורה ז: שבעלים עושה תמורה אע"פ שאינו מתכפר, וקשה מהכא דירוש לא יכול להמיר כי אינו מתכפר, עי"ש חי' הגר"ז.

איבעיא להו, כיפרו על מה שבאו או לא כיפרו, עי' רש"י הנ"מ ביניהם, וע"ע טהרת הקודש שהקשה דנימא נ"מ לגבי כפייה, וע"ע ליקוטי הלכות שכתב דנ"מ תהיה באיזו חטאת יצטרך לחשוב לשם הטא, עי' ת"י.

תוד"ה אלא, הקשו שזה ממש קושיית ר"ל לעיל ה., ועי' צאן קדשים פנים מאירות וטהרת הקודש מה שתירצו.

תוד"ה אן, עי' רעק"א שהקשה בדבריהם דבחטאת לכו"ע אינה מועילה לחטא דאחר הפרשה, וכל החילוק הוא דהכא א"צ הפרשה, ועי' בחי' הגר"מ שביאר בת"י התוס' לחלק בין חטאת רגלים לשאר קרבנות דשם לא בעי הפרשה, וזה הסיבה דעולה שונה מחטאת דהיא מכפרת בהקרבה, ולפי זה ביאור את הרמב"ם שגגות ג' ג' שהפריש חטאתו על חלב של אתמול בדיעבד מכפרת גם על חלב של היום, דאף שזה חטאת כיון שהעבירות שוות כבר היה הפרשה לשם העבירה, וע"ע קה"י שבועות א' שתירץ לפי יסוד זה קושיית השיטמ"ק בע"ב או ג'.

ע"ב

לא כיפר כלפי שמיא, וביארו דמחלוקת רבא ורב הונא האם סמיכה היא דינא על הגברא ואינה מדיני גוף הקרבן, או שהיא בחפצא של הקרבן ומדיני עשייתו, חכן סבר רב הונא ולכן נקרא דלא כיפר.

רש"י ד"ה לא כיפר, עי' שפת אמת וע"ע בתוס' ד"ה לא כיפר, עי' קונטרס חי' הגר"ז ליומא עמ' כב' בבאור דבריהם, ובדעת הרמב"ם מחו"כ ד' ב', עי' שפ"א וברש"ש.

תוד"ה סכין, עי' צאן קדשים וברכת הזבח שיישבו הסתירה ברש"י, ועי' שטמ"ק אות ה' ו בהשמטות שם.